

Warszawa, dnia 17 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 403/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk

Sędziowie: SSO Anna Zawadka (spr.)

SSR del. Justyna Dołhy

protokolant p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 17 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy B. O. córki E. i M. ur. (...) w Ł. oskarżonej o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 4 stycznia 2017 r. sygn. akt IV K 261/16

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z pkt III oparte o przepis art. 67 § 3 k.k.; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty za II instancję i pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

SSO Anna Zawadka SSO Adam Bednarczyk SSR del. Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 403/17

UZASADNIENIE

B. O. została oskarżona o to, że: w dniu 05 sierpnia 2014 r. w W., będąc prezesem zarządu spółki (...) z siedzibą w O., przywłaszczyła ładę igloo/regał chłodniczy (...), rok produkcji 2009, o wartości oferowanej 16.033,20 złotych, należący do (...) S.A. z siedzibą we W., będący przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...), działając tym samym na szkodę (...) S.A., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 4 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 261/16 B. O. w ramach zarzucanego jej czynu została uznana za winną tego, że w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 9 grudnia 2013 roku W., będąc prezesem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., przywłaszczyła powierzona ładę igloo/regał chłodniczy (...), rok produkcji 2009, o wartości oferowanej 16.033,20 złotych, należącą do (...) S.A. z siedzibą we W., będącą przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...), działając tym samym na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i wypełnia dyspozycję art. 284 §3 kk. Na podstawie art. 66§1 i 2 kk i art. 67 §1 kk postępowanie karne wobec B. O. zostało warunkowo umorzone na okres próby jednego roku. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 1.700 (jeden tysiąc siedemset) złotych. Na podstawie art. 626 k.p.k. w zw. z art. 627 § 1 k.p.k. zasądzone od oskarżonej na rzecz Skarbu

Państwa kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej, który zaskarżył wyżej wskazany wyrok w całości na jej korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w odniesieniu do pkt I zaskarżonego wyroku na podstawie art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 427 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżona działała z zamiarem przywłaszczenia (animus rem sibi habendi), stanowiącym znamię czynu zabronionego z art. 284 § 3 kk w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności z wyjaśnień oskarżonej wynika, że takiego zamiaru nie miała;
2. w odniesieniu do pkt II zaskarżonego wyroku na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego tj. zastosowanie przepisu art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej, w sytuacji gdy oskarżona powinna zostać uniewinniona wobec braku wypełnienia znamion zarzucanego jej czynu;
3. w odniesieniu do pkt III zaskarżonego wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania i wskutek tego orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody w wysokości 1.700 zł stanowiącej równowartość rzekomo niezapłaconych przez oskarżoną rat leasingowych, w sytuacji gdy oskarżona zapłaciła na rzecz pokrzywdzonego kwotę przewyższającą sumę należnych pokrzywdzonemu rat oraz oparcie się na karcie 67 akt sprawy i tym samym pominięcie innych dowodów świadczących o nadpłacie na rzecz pokrzywdzonego;
4. w odniesieniu do pkt IV zaskarżonego wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 626 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk w zw. z art. 629 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez nieuzasadnione obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi w sytuacji braku popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu z art. 284 § 3 kk wskutek niewypełnienia znamion ustawowych ww. przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, lub zmianę punktu III poprzez uchylenie wobec oskarżonej nałożonego na nią środka karnego w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody w drodze zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 1700 złotych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na uwzględnienie jedynie w tym zakresie, w jakim spowodowała zmianę na korzyść oskarżonej B. O. poprzez uchylenie środka karnego w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie i ocenił zgromadzony materiał dowodowy zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logiki. Prawidłowe są ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji, jak i prawidłowy jest wniosek w przedmiocie uznania B. O. winną popełnienia przypisanego jej czynu, zaś przyjętą kwalifikację prawną czynu jako wypadku mniejszej wagi występku przywłaszczenia i zastosowany środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres jednego roku próby należy uznać za adekwatny do stopnia jej winy i współmierny do społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Obowiązek częściowego naprawienia szkody został orzeczony w wysokości odpowiedniej do obecnej sytuacji materialnej oskarżonej.

W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnienie wyroku sądu I instancji wyjaśnia motywy wydanego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie Sądu Rejonowego zawiera wszystkie ustawowe elementy i odnosi się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Materiał dowodowy nie jest obszerny, za to jednoznacznie wskazuje na winę oskarżonej.

Sprawstwo oskarżonej pozostaje bezsporne w obliczu znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji oraz zeznań świadka D. K., a także wyjaśnień oskarżonej B. O., która wbrew twierdzeniom obrońcy otwarcie przyznała, iż działała z zamiarem włączenia przedmiotu leasingu do swojego majątku. Skarżący kwestionuje, że oskarżona działała z takim zamiarem tylko dlatego, że przez cały czas negocjowała zasady spłaty ww. mienia oraz spłaciła pokrzywdzonemu całe zadłużenie. Tymczasem oskarżona w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przyznała, że na skutek problemów finansowych prowadzonej przez nią spółki zaprzestała regularnych płatności względem leasingodawcy oczekując na wpływ gotówki z rozliczenia za wykonane przez spółkę prace budowlane. Początkowo negocjowała z leasingodawcą zwrot części sprzętu wziętego w leasing tj. dwóch wózków widłowych oraz zakup lody chłodniczej, co zostało częściowo zrealizowane bo nastąpił zwrot wózków. Jednak do zakupu lody chłodniczej nie doszło na skutek braku porozumienia z leasingodawcą, który zlecił firmie windykacyjnej odebranie przedmiotu leasingu. Oskarżona poczuła się nękana przez firmę windykacyjną i zakwestionowała cenę wykupu lody chłodniczej zaproponowaną przez (...) S.A. Jednocześnie na rozprawie oskarżona oświadczyła, że czuje się właścicielką lody chłodniczej pomimo, że leasingodawca nie dokonał formalnego przeniesienia własności, gdyż według oskarżonej jako leasingobiorca dokonała wpłat w kwocie wyższej niż wartość przedmiotowej lody chłodniczej.

Wbrew zatem argumentom skarżącego zamiar włączenia przedmiotu leasingu do swojego majątku (*animus rem sibi habendi*) wynika wprost z wyjaśnień oskarżonej, która uważa się za właścicielkę lody chłodniczej i odmawia jej zwrotu pomimo, że umowa leasingu została skutecznie wypowiedziana i nie doszło do przeniesienia własności przedmiotu leasingu na oskarżoną. Nie można zgodzić się także z argumentem skarżącego, iż oskarżona kwestionując prawną skuteczność dokonanego przez pokrzywdzonego rozwiązania umowy, skorzystała z przysługującego jej na mocy zawartej umowy jednostronnego uprawnienia do nabycia leasingowanego urządzenia. Z pkt XI umowy leasingu operacyjnego ((...)) nr (...) wynika, że po zakończeniu umowy leasingobiorcy przysługuje prawo nabycia sprzętu za cenę określoną w harmonogramie. Leasingobiorca mógł zrealizować to prawo w terminie 14 dni od wygaśnięcia umowy leasingu, pod warunkiem uiszczenia wszystkich opłat i należności wynikających z umowy. Natomiast z dokumentów (k.12,13,14) wynika, że (...) S.A. z powodu opóźnienia w zapłacie czynszów mimo wyznaczenia dodatkowego terminu, poinformował spółkę należącą do oskarżonej o rozwiązaniu umowy leasingu nr (...) bez wypowiedzenia i zażądał natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy, przy czym oskarżona została prawidłowo powiadomiona o treści tego pisma.

Wierzytelność wynikająca z zaległych opłat leasingowych z umowy na dzień 14.12.2016r. wynosiła 2372,27 zł i została sprzedana spółce (...) S.A. (k.423). Wbrew zatem zarzutom obrońcy oskarżona nie dokonała uiszczenia wszystkich opłat i należności wynikających z umowy, a fakt kwestionowania przez oskarżoną ich wysokości, nie skutkuje prawem do jednostronnego uprawnienia do nabycia leasingowanego urządzenia. Zgodnie bowiem z przedmiotową umową leasingu oraz treścią przepisu art. 709¹⁶ k.c. przeniesienie własności rzeczy nie zachodzi automatycznie wraz z jednostronnym oświadczeniem leasingobiorcy. Do skutecznego przeniesienia własności wymagane jest odpowiednie oświadczenie leasingodawcy (właściciela rzeczy).

W tym miejscu należy zacytować wyrok SN z dnia 17.12.2012r. V CSK 235/15 „Istotą i celem modelowej umowy leasingu nie jest przeniesienie przez finansującego na rzecz korzystającego własności przedmiotu leasingu. Istotą tej umowy nazwanej jest co do zasady przekazanie przez finansującego korzystającemu określonej rzeczy do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, z zapłatą przez korzystającego na rzecz finansującego wynagrodzenia, którego wysokość równa jest co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Dopuszczalność więc zastrzeżenia w umowie leasingu tzw. opcji zakupu (art. 709[16] KC) nie może być traktowana jako równoznaczna z obowiązkiem korzystającego nabycia tej rzeczy, a jedynie jako wynikające z umowy jego uprawnienie do żądania od finansującego przeniesienia własności. Zamieszczenie w umowie wspomnianej klauzuli skutkuje obowiązkiem wyłącznie finansującego przeniesienia na korzystającego własności rzeczy, jeżeli ten ostatnio wymieniony wystąpi z takim żądaniem”.

Wbrew zatem wywodom skarżącego jednostronna decyzja oskarżonej o niezwracaniu sprzętu lody chłodniczej w oczekiwaniu na dialog bezpośrednio z leasingodawcą z pominięciem firmy windykacyjnej i D. K., nie zmienia

prawnej sytuacji oskarżonej, która wbrew postanowieniom umowy zatrzymała w swoim majątku przedmiot leasingu przypisując sobie prawo do jednostronnego przeniesienia prawa własności do tego przedmiotu na siebie. Wbrew także wyliczeniom oskarżonej, która twierdzi, iż dokonała wpłat przewyższających wartość przedmiotu leasingu i dlatego uważa się za jej właściciela i nie zamierza oddawać sprzętu, to tym wyliczeniom przeczą dokumenty dotyczące rozliczenia umowy leasingu operacyjnego nr (...) (k.82-86) z których wynika, że nawet po zaksięgowaniu wpłaconego przez oskarżoną depozytu gwarancyjnego w wysokości 3 667,04 zł na dzień 03.06.2014r. saldo zadłużenia wynosiło 2 332,40 zł. Oprócz zaległych czynszów do uiszczenia pozostawała bowiem opłata manipulacyjna z tytułu kosztów windykacji oraz pozostałe należności wynikające z przedmiotowej umowy. Leasingobiorca może oczywiście kwestionować kwotę wyliczeń, ale nie może dokonać jednostronnego przeniesienia prawa własności przedmiotu leasingu. Natomiast deklarowana na etapie postępowania przygotowawczego przez oskarżoną wola zawarcia ugody z firmą leasingową czy wznowienia umowy leasingu, nie została zrealizowana. Oskarżona przyznała na rozprawie, że do zawarcia ugody nie doszło ze względu na wygórowane jej zdaniem żądania finansowe (...), oskarżona nie chciała dalej negocjować i nie kontaktowała się już później z (...) oczekując aż sąd lub prokurator rozwiąże problem. Przyznała też, że w tej sprawie nie toczy się żadne postępowanie cywilne.

Zważywszy, że od rozwiązania umowy leasingu upłynął okres 4 lat, w tym czasie oskarżona wyjechała wraz z mężem i dziećmi do Wielkiej Brytanii, gdzie podjęła zatrudnienie, a także biorąc pod uwagę oświadczenie oskarżonej, iż nadal znajduje się w posiadaniu lady chłodniczej i nie zamierza jej oddać, wskazać należy, iż zamiar włączenia przedmiotu leasingu do własnego majątku został skutecznie oskarżonej udowodniony i nie budzi wątpliwości.

Z wyżej wskazanych dowodów wynika wprost, iż oskarżona miała świadomość tego, że powinna zwrócić ladę chłodniczą z uwagi na niewywiązanie się z umowy leasingu, ale tego nie zrobiła przypisując sobie prawo do jednostronnego przeniesienia prawa własności na siebie i od 2014r. unikała kontaktu z firmą leasingową. Przedmiotowa dokumentacja potwierdza także depozycje świadka D. K., które dotyczyły podjętych przez firmę windykacyjną czynności i negocjacji z oskarżoną celem odzyskania lady chłodniczej.

Powyższe daje zatem asumpt do stwierdzenia, że B. O. popełniła przestępstwo z art. 284 § 3 k.k., albowiem przywłaszczyła otrzymaną na podstawie umowy leasingu nr (...) ladę chłodniczą. Przestępstwo przywłaszczenia jest przestępstwem umyślnym. Charakteryzuje je zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu, którego treścią jest cel przywłaszczenia. Na podstawie umowy leasingu oskarżona otrzymała w posiadanie ladę chłodniczą i zobowiązała się do płacenia rat. Wpłaciła wprawdzie większość z rat i do zapłaty pozostała na dzień 03.06.2014r. jedynie kwota 2 332,40 zł, ale zakwestionowała rozliczenia z tytułu umowy i zatrzymała przedmiot leasingu, będąc w pełni świadoma konieczności zwrotu przedmiotu umowy w razie niewywiązania się z jej warunków, co wynika wprost z treści umowy. Oskarżona nie wskazała miejsca przechowywania lady chłodniczej i odmówiła jej zwrotu leasingodawcy. Wbrew twierdzeniom skarżącego taka postawa oskarżonej bezspornie wskazuje na to, że miała ona zamiar bezpośredni przywłaszczenia powierzonego mienia. Tym samym w realiach niniejszej sprawy nie pojawiły się żadne wątpliwości co do winy oskarżonej. Kwestionowanie wyliczenia kwoty należności jaka pozostała do uiszczenia z tytułu umowy leasingu, nie uprawniała jej do zatrzymania i włączenia do swojego majątku przedmiotu leasingu. Miała obowiązek zwrócić ladę chłodniczą leasingodawcy, dochodząc ewentualnych roszczeń od leasingodawcy na drodze cywilnoprawnej.

Wobec powyższego nie mógł zostać uwzględniony zarzut określony przez skarżącego jako obraza prawa materialnego, a konkretnie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk., albowiem nie było podstaw do wydania wyroku uniewinniającego B. O. z uwagi na jej winę, tym samym możliwe było warunkowe umorzenie wobec niej postępowania karnego. Wskazać należy, iż immanentnym elementem warunkowego umorzenia postępowania karnego, który pozwala na przyjęcie tego rozwiązania procesowego, jest ustalenie, że wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, przy czym czyn przypisany sprawcy nie może być zagrożony karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (art. 66 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.).

W niniejszej sprawie czyn przypisany oskarżonej zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Ustalenie, że czyn przypisany oskarżonej zagrożony jest karą pozbawienia wolności nie

przekraczającą 5 lat daje formalną podstawę do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej (otwarte staje się stosowanie art. 66 § 1 k.k.).

Rozważając warunkowe umorzenie postępowania Sąd Rejonowy dokonał trafnej analizy stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, uwzględniając wszystkie okoliczności decydujące o przypisaniu winy, tj. dojrzałości sprawcy, jej poczytalności, zdolności do rozpoznania bezprawności zachowania, ewentualnych anormalnych sytuacji motywacyjnych. Natomiast badanie stopnia społecznej szkodliwości czynu uwzględnia przesłanki wskazane w art. 115 § 2 k.k., tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W ocenie sądu okręgowego sąd I instancji stosując środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia należycie rozważył przesłanki wymienione w art. 66 § 1 i 2 k.k. przesądzające o możliwości warunkowego umorzenia postępowania. Środek ten odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonej i stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu.

Oceniając przez pryzmat społecznej szkodliwości czynu zachowanie B. O. należało wskazać, że oskarżona działała z powodu konfliktu na tle rozliczeń finansowych z leasingodawcą, a wobec uiszczenia w przeważającej części czynszów leasingowych (do uiszczenia zaległych opłat leasingowych pozostała kwota 2372,27 zł), należy uznać, iż wartość wyrządzonej szkody była stosunkowo niewielka. Właściwości i warunki osobiste oskarżonej, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie ona przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Dotychczasowy sposób życia i warunki osobiste oskarżonej dają podstawy do stwierdzenia, iż środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania będzie wystarczający do osiągnięcia celów postępowania karnego. B. O. ma 36 lat, ma wyższe wykształcenie, jest pedagogiem resocjalizacji i dotychczas przestrzegała porządku prawnego, nigdy dotychczas nie była karana (k.494). Zatem przez wszystkie dotychczasowe lata swojego życia przestrzegała porządku prawnego, a zdarzenie będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie miało charakter incydentalny.

Przechodząc do zarzutu z pkt 3 obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez orzeczenie obowiązku częściowego naprawienia szkody w kwocie 1700 zł, należy uznać ten zarzut częściowo za zasadny, ale z innych powodów niż podnosi to skarżący. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że oskarżona zapłaciła na rzecz pokrzywdzonego kwotę przewyższającą należnych mu rat. Wprawdzie wartość przedmiotu leasingu czyli lady chłodniczej wynosiła 16 033,20 zł, a B. O. uiściła łącznie na rzecz leasingodawcy kwotę 23 507,96 zł (k.424-426). Tym niemniej skarżący zupełnie pomija istnienie pozostałych należności wynikających z rozwiązania umowy leasingu operacyjnego tj. kwoty czynszów przypadających do zapłaty, opłaty manipulacyjnej z tytułu kosztów windykacji i pozostałe należności wynikające z umowy np. odsetki należne w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat. Nie można więc zgodzić się ze skarżącym, iż dokonanie przez oskarżoną przelewów na kwotę przewyższającą wartość przedmiotu leasingu, przekracza należność jaka przysługiwała leasingodawcy z tytułu umowy. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy uwzględnił także, że kwota końcowej należności została zmniejszona na skutek zaksięgowania depozytu gwarancyjnego i na dzień 14.12.2016r. wierzytelność wynikająca z zaległych opłat leasingowych wynosiła nominalnie kwotę 2372,27 zł (k.86,423). Rację ma więc Sąd Rejonowy wskazując, iż zaległości oskarżonej z tytułu nieuiszczonych opłat leasingowych w porównaniu do wartości przedmiotu leasingu były stosunkowo niewielkie. Natomiast wobec braku dokładnego wyliczenia nie można ustalić wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego na dzień wydania wyroku w jakiej części na tą kwotę składały się zaległe raty leasingowe, a w jakiej pozostałe opłaty manipulacyjne i odsetki. W aktach sprawy znajduje się jedynie informacja dotycząca rozliczenia umowy leasingu na dzień 02.06.2014r. i wówczas kwota zaległości wynosiła 5 367,58 zł w tym kwota czynszów przypadających do zapłaty po dniu rozwiązania umowy - 4472,98 zł. Następnie w dniu 03.06.2014r. leasingodawca dokonał zaksięgowania wpłaconego depozytu gwarancyjnego w wysokości 3 667,04 zł na poczet zadłużenia wynikającego z końcowego rozliczenia umowy i poinformował, że saldo zadłużenia wynosi 2332,40 zł (k.86). Natomiast w dniu 14 grudnia 2016r. wierzytelność wynikająca z zaległych opłat leasingowych wynosiła 2372,27 zł, ale brak dokładnego wyliczenia jaką część z tej kwoty stanowiły zaległe czynsze przypadające do zapłaty, a jaką

pozostałe opłaty manipulacyjne, odsetki i inne należności wynikające z umowy leasingu. Sąd Rejonowy określił należność z tytułu nieuiszczonych rat leasingowych na kwotę ok. 1700 zł, przy czym nie wskazał w jaki sposób i na jakiej podstawie dokonał takich obliczeń. Ponadto w pkt III wyroku Sąd orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą we W., zupełnie pomijając treść pisma z k. 423, z którego wynika, że wierzytelność w dniu 25.07.2014r. została sprzedana spółce (...) S.A. z siedzibą pl. (...) we W.. Tym samym nastąpiła zmiana podmiotu uprawnionego do uzyskania odszkodowania.

Nie ulega wątpliwości, że obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 67 § 3 kk opiera się na tych samych zasadach co zobowiązanie cywilnoprawne i wysokość świadczenia nie może przewyższać wysokości tego zobowiązania. Jednocześnie Sąd karny zobowiązując sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części na podstawie art. 67 § 3 KK nie może uwzględnić przy ustalaniu jej wysokości odsetek za zwłokę, ponieważ wykracza ona poza równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 2014-12-02, III AUa 513/14). Ponadto Sąd jest zobowiązany do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody wyłącznie wówczas, gdy powstanie szkody w zakresie dóbr pokrzywdzonego jest następstwem popełnionego przez nich przestępstwa, ale tylko wtedy, gdy szkoda taka w czasie warunkowego umorzenia postępowania karnego nadal istnieje. Ze zgromadzonych dowodów wynika, że pokrzywdzony sprzedał wierzytelność, a zatem na dzień wydania wyroku nie był podmiotem uprawnionym do uzyskania odszkodowania.

W tych okolicznościach rację ma skarżący zarzucając obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w zakresie wysokości należności dowodów, co miało bezpośredni wpływ na orzeczenie środka karnego w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody w wysokości 1700 zł na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W..

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie poczynił dalszych ustaleń odnośnie podmiotu, który nabył wierzytelność, ani wysokości zaległych rat leasingowych na datę wydania wyroku, które to ustalenia umożliwiłyby ustalenie dokładnej wysokości wyrządzonej szkody z tytułu zaległych rat leasingowych oraz pozostałych opłat leasingowych. W świetle zaś zakazu reformationis in peius wynikającego z kierunku złożonej apelacji na korzyść oskarżonej, Sąd Odwoławczy na skutek związania tym zakazem nie może dokonać nowych niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych ani w tym celu uchylić wyroku i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Z powyższych względów należało uchylić rozstrzygnięcie z pkt 3 wyroku w przedmiocie obowiązku częściowego naprawienia szkody nałożonego na oskarżoną.

Przechodząc do ostatniego zarzutu obrazę przepisów postępowania tj. art. 626 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk w zw. z art. 629 kpk poprzez obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi, zarzut ten należy uznać za chybiony w świetle ustalenia winy oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu. Odpowiednie stosowanie art. 627 KPK oparte jest na ogólnej zasadzie, że każdy kto zarzucanym czynem spowodował postępowanie karne i nie został uniewinniony lub postępowanie karne nie zostało umorzone, jest zobowiązany do ponoszenia kosztów procesu (zob. wyr. SN z 28.8.2003 r., III KK 45/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 1857). Odpowiednie stosowanie art. 627 KPK w sprawach z oskarżenia publicznego nakłada na sąd obowiązek zasądzenia od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, o ile nie zachodzą przesłanki opisane przepisami szczególnymi np. art. 624 § 1 k.p.k.

Z oświadczenia oskarżonej złożonego na rozprawie wynika, że pracuje na terenie Wielkiej Brytanii jako zastępca menagera i za ostatnie 3 miesiące uzyskała dochód ok. 2200 funtów. Brak więc podstaw do uznania, że oskarżona nie będzie w stanie uiścić stosunkowo niewielkich kosztów sądowych.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego Sąd orzekł w oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz na podstawie art. 7 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. W wypadku wniesienia apelacji przez obrońcę od wyroku warunkowo umarzającego postępowania koszty postępowania odwoławczego ponosi oskarżony, nawet gdyby „wygrał” apelację w zakresie kary lub innego rozstrzygnięcia, chyba że został uniewinniony lub umorzono postępowanie. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.